

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

červen 2021

První sv. přijímání

Letošní první svaté přijímání dětí připadlo v naší farnosti na neděli po Seslání Ducha Svatého, kdy celá církev slaví slavnost Nejsvětější Trojice. Slábnoucí pandemie už našťastí umožňuje opatrně se vrátit k normálu, tedy kromě otravných respirátorů, dezinfekcí a tak. Děti se navzdory okolnostem měsíce připravovaly. V kostele s panem farářem každou druhou neděli po deváté. I pro

foto: Vít Horník

přítomné rodiče to byla užitečná chvíle. Děti se poctivě snažily a učily na každé setkání. Také jsme se všichni s dětmi těšili na fotografování do alba a na první svatou zpověď s panem farářem. A pak nás, maminky, zcela pohltil tradiční „folklor“: nachystat šatičky, svíci, pozvat kmotry, příbuzné (snad budou moct přijít všichni), upéct dort a uvařit slavnostní oběd. Je to přece nezapomenutelný okamžik, který si děti budou v životě pamatovat, tak jako si jej i já velmi živě vybavuji. Jako rodiče završujeme své snahy přivést své děti ke Kristu, pokusit se předat jim víru jako náš vklad do života. Připomínáme si, jak jsme je v kočárku, v náručí, poctivě vodili na bohoslužby, jak někdy trochu zlobily, ale šlo to. Dnes už mají i svůj rozum a už se rozhodují samy. Tajemství

eucharistického Krista, Eucharistie, je iniciační svátost, která navazujíc na křest pokračuje v uvedení dítěte do křesťanského života... právě na svátek Nejsvětější Trojice. Neboť Bůh je Láska. 30. května přistoupilo k prvnímu svatému přijímání celkem 9 dětí, 5 dívek a 4 chlapci. Další dvě děti, 1 dívka a 1 chlapec, přistoupí z důvodu karantény k prvnímu svatému přijímání o čtrnáct dní později, v neděli 13. června. Zbývá poděkovat ze srdce panu faráři Josefu Novotnému. Dík patří i rodičům a všem, kteří se o zdar slavnosti jakkoliv zasloužili.

Pro lidi stojící mimo církev se může zdát naše konání zcela nepochopitelné. Vkrádá se mi bezděčně citát klasika „Jak krásná je naše katolická víra...“

Monika Sadílková

Práce na novém oltáři se chýlí ke konci

Svěcení oltáře proběhne 27. 6. 2021 v 9.00 hod., všichni jste srdečně zváni.

Slovo úvodem

Milí farníci,

nedávno u nás na farní zahradě kopal tři dělníci struhu na optický kabel. Šel jsem se za nimi podívat a pozdravit je. Když zjistili, že jsem farář, tak se hned ptali, jestli se mohou na něco zeptat. Řekl jsem, že ano, a očekával jsem, že jejich otázka se bude jistě týkat celibátu, církevního majetku nebo něčeho podobného. Ale k mému překvapení je zajímalo něco jiného. Ptali se mě, jak to bylo s Ježíšem, zda byl opravdu Božím synem a jak je to vlastně s Boží Trojicí, jak může být Bůh jeden a zároveň tři osoby. A bylo vidět, že jim nejde o to mě nacytat nebo hledat v tom nějaké problémy či nesrovnalosti, ale skutečně toužili to pochopit, tomu porozumět.

Když jsem jim to ve stručnosti přiblížil, tak následovaly další otázky: Proč používáme jako křesťané kříž, když je to nástroj smrti a umučení? Jak je to s peklem? Kdo se může dostat do nebe? Apod.

Bylo na nich vidět, že je to opravdu zajímavá, což mi i potvrdili a sami říkali, že o těchto věcech mezi sebou často diskutují. A já jsem si říkal, že to je úžasné, když někdo dokáže poctivě hledat pravdu, když přemýšlí o Bohu (a to bez předsudků).

Při té příležitosti jsem si vzpomněl, že jsem jako jáhen jednou kázal ve své domovské farnosti. A po pár dnech jsem potkal kamaráda, který mi říká: „Víš, my jsme byli s klukama v hospodě a bavili jsme se o tom tvém kázání a my některé věci vnímáme jinak.“ Já jsem mu na to tehdy řekl: „Tos mě moc potěšil, že jste se o kázání bavili v hospodě, že jste to jen nepustili jedním uchem tam a druhým ven, ale přemýšleli jste nad tím.“

Kež bychom dokázali o věcech týkajících se Boha a víry přemýšlet, kež bychom se o tom dokázali sdílet s ostatními. Osobně mě velmi těší, když slyším, že se v některých rodinách při nedělním obědě diskutuje o tom, co zaznělo při mši svaté, jak to na koho působilo, co tam koho oslovilo či překvapilo.

o. Josef Novotný

Stalo se

Mariánské pobožnosti se konaly od úterý do pátku přede mší svatou.

~

Sbírka na křesťany na Blízkém východě vynesla 39 770 Kč.

~

Sbírka na Charitu z minulé neděle vynesla 49 539 Kč. Všem dárcům patří dík.

Pokřtěni byli:

- 1. 5. Vít Hanslian
- 22. 5. Jasmína Šerháková
- 29. 5. Jakub Křištof
- 30. 5. Sebastian Matouš Slezák
- 30. 5. Tadeáš Marek Kintr

Zesnuli:

- 2. 5. Markéta Hlaváčková (*1940)

Okénko do minulosti

OBDOBÍ VÁLEČNÉ A POVÁLEČNÉ

Farnost za protektorátu

Válečné období v naší farnosti začalo zatčením jeho duchovního správce P. Karla Fanfrdly. Stalo se tak po orelské pouti na Svatém Hostýně, kde před 60 tis. poutníků přednesl vlastenecký projev. Za protinacistický odboj byl vězněný po celou dobu války. Farnost měl na starosti P. Josef Gabriel, v pastoračnímu obětavě vypomáhal P. Antonín Fiála. Bohoslužby s velikou účastí věřících zůstaly nezměněny, mohly se konat i průvody, jak dosvědčuje v rozhovoru sestra Bonifácie. Na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie 8. 12. 1940 se na výzvu pastýřského listu farnost zasvětila Panně Marii.

Němci ve farnosti obsadili kromě budov církevních a školských také budo-

vu farní. Do prvního patra se nastěhovala bohatá německá rodina, ve věži měla koncem války buňku s lůžkem dvoučlená hlídka Luftschutz. V době okupace zde sídlilo i ředitelství Ústavu slepců. Z farní kroniky se dovídáme o příkazu sundat zvony k roztavení. Do Vítkovic-kých železáren byly odvezeny tři, zůstal jen nejmenší.

Z katolických spolků mohla ve své činnosti pokračovat až do roku 1943 kostelní jednota. Zakázaný byl Junák a Orel, jehož členové, zřejmě i P. Fanfrdla coby ústřední jednatel, se zapojili do odbojové organizace Obrana národa. Během okupace vznikl v Masarykově čtvrti Svaz zahrádkářů a přátel přírody, jehož příznivci a členy byli jistě i farníci.

(Srov. *Svatý Augustin...*, str. 100–103)

s. Stanislava

Zaznělo v kázání

Vinná réva je pevně zakořeněna v zemi, ze které bere životní sílu a díky které pak může přinášet plody v podobě hroznů. Podobně i my potřebujeme být plně zakořeněni v Bohu, neboť on nám dává životodárnou mízu, kterou nutně potřebujeme k životu, k plodnému životu. Pokud se oddělíme od Boha, od tohoto životodárného zdroje, pak je jasné, že nám bude chybět potřebná energie a síla a budeme spíše živořit než doopravdy žít.

P. Josef Novotný, 5. neděle velikonoční

Ježíš touží po tom, abychom byli radostnými, aby naše srdce byla plná opravdo-

vé a trvalé radosti. A také nám ukazuje cestu, jak této radosti dosáhnout. Stačí jedině: „Zůstat v Boží lásce.“ (...) Pro lásku jsme byli stvořeni. Když ji budeme přijímat (od Boha) a rozdávat (lidem kolem sebe), bude nás to naplňovat radostí, a to nejen jednou na věčnosti, ale už tady na zemi.

P. Josef Novotný, 6. neděle velikonoční

Kristus sice vstoupil do nebe, ale neopustil nás, nevzdaluje se od nás, ale je součástí našeho života, i když si jeho přítomnost často neuvědomujeme.

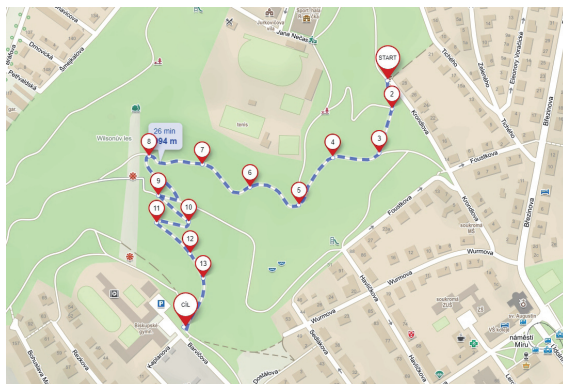
P. Josef Novotný, Nanebevstoupení Páně

Duch svatý touží po tom, aby z nás vytvořil jednu velkou rodinu, kde si všichni rozumí a kde se vzájemně mají rádi. Když milujeme láskou, která hledá dobro druhého, roste porozumění. Pokaždé, když se nám bude zdát, že nemůžeme s někým najít společnou řeč, prosme Ducha svatého, aby nás osvěcoval, aby nám pomáhal překonávat vzájemné nepochopení. Prosme o pomoc Ducha svatého pokaždé, když naše vztahy nebudou v harmonii, když v nich bude chybět ochota domluvit se.

P. Josef Novotný, Soslání Ducha svatého
=jo=

Wilsonův les – křížová cesta

V letošní postní době, kdy jsme prožívali mimo jiné i omezení pohybu osob mezi okresy, jsme zjistili, že ve městě Brně není mnoho příležitostí k absolvování křížové cesty. Proto se zde objevila původně studentská iniciativa „Křesťanského spolka BIGY“ realizovat křížovou cestu ve Wilsonově lese a umožnit studentům i lidem z farnosti využít této příhodné lokace. Marie Tarabová z naší farnosti se svými spolužáky tento nápad v týdnu před Velikonocemi uskutečnila. Narazili však bohužel na poměrně častý vandalizmus a nutnost oprav a obnovování jednotlivých zastavení. Po Velikonocích raději křížovou cestu z lesa odstranili. S ohledem na velmi pozitivní ohlasy z naší farnosti jsme se rozhodli, že se pokusíme získat finance na trvalejší a lépe provedenou verzi křížové cesty, tak aby byla splněna

mimo jiné i patřičná úroveň a důstojnost, kterou si toto místo zaslouží.

V rámci projektu přihlášeného do výzvy „Dáme na vás – participativní rozpočet města Brna“ bychom rádi vybudovali 14 zastavení křížové cesty, kdy každé by mělo být vytvořeno z povrchově upraveného dřeva a čelní stěna plexi + infotabuli pro návštěvníky. Součástí jednotlivých zasta-

vení plánujeme nejen vlastní text týkající se dané části, ale i vhodný obrazový materiál. Projekt má sloužit nejen věřícím, ale i široké veřejnosti, kdy díky klidnému prostředí Wilsonova lesa může toto sloužit jako určitá forma ozvláštňení procházky danou lokalitou. Použité konstrukční materiály pro vlastní realizaci jsou voleny tak, aby nerušily v prostředí lesoparku, naopak, aby zde doplnily klidnou atmosféru odpočinkové zóny městské zeleně.

V současné době byl projekt schválen po formální stránce a získal podporu veřejnosti k zahájení procesu posuzování městskou částí, a pokud půjde vše hladce, tak v podzimních měsících tohoto roku bude zahájeno internetové hlasování o podpoře projektu. Bližší informace najdete na adrese: damenavas.brno.cz

Jan Taraba

Představujeme kněze pocházející z naší farnosti: Zdeněk Chylík

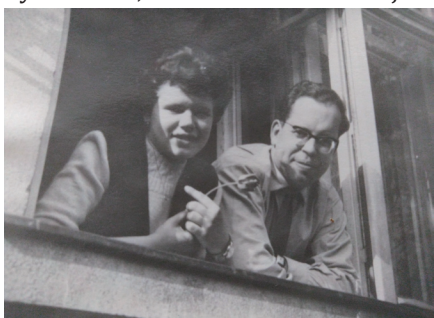
Do kostela s námi chodí Anna Chylíková. Někteří z nás ji znají ze sborů, většina z nás ji však zná jako hospodyni P. Miloše Kabrды. Někteří, dnes již muži, si dokonce pamatují, jak si k ní ještě jako kluci chodili pro buchtu. Její bratr, P. Zdeněk Chylík (31. 8. 1932 – 7. 1. 1987), měl před 50 lety, 27. 6. 1971, primiční mši svatou v naší farnosti. Byla to dokonce první primiční mše v našem kostele. S P. Zdeňkem Chylíkem jsme na ni sice již zavzpomínat nemohli, sešli jsme se ale s jeho sestrou, která se s námi o vzpomínky na svého bratra podělila.

Paní Chylíková, kdy a kde se Váš bratr narodil?

Zdeněk se narodil v roce 1932 v Křižanově, odkud také pocházejí moji rodiče. Co si však pamatuji, bydleli jsme v Brně, nejdříve na ulici Minské. V roce 1938 se rodičům narodila moje sestra Maruška. Narodila se ale předčasně a měla jen 1,5 kg. Rodiče jí tehdy museli kupovat drahé léky. Vypadalo to, že se jim ji povede zachránit, ale umřela, když jí bylo půl roku. Já jsem se narodila v roce 1942.

To jste o deset let mladší než Váš bratr. Pamatujete si na něj z dětství?

Zdeněk i rodiče vyprávěli, že si Zdeněk už jako malý hrával na pana faráře. Otec mu dokonce ušil ornát. Když bylo Zdeňkovi 13, to bylo v roce 1945, odešel k salesiánům do kláštera, do Fryštátu. Tam působil i první český salesián, P. Ignác Stuchlý. Když Zdeněk odešel do kláštera, byly mi 3 roky. Pamatuji si, že maminka tam se mnou za ním jezdívala. Chodilo to tehdy tak, že už takhle mladí kluci spolu bydleli a studovali v klášteře. Do města jezdili do školy dělat jenom zkoušky.

Sourozenci Anna a Zdeněk Chylíkovi

Tam se Váš bratr stal knězem?

Ne, v dubnu roku 1950, když bylo Zdeňkovi 18 let, je tam při akci K sebrali komunisté. Nevěděli jsme, kam je odvezli. Proslýchalo se, že někde pracují. Tatínek ho tehdy našel v Hájků u Prahy. Sešel se s ním na poli, ale nemohl mu nic předat. Alespoň jsme ale věděli, kde je a že žije. Později se o tom dozvěděli naši příbuzní z Prahy, kteří nás tehdy pozvali. Zařídili nám prohlídku po Praze a byli na nás moc hodní. Pamatuji si, že jsme se tehdy

s bratrem na chvíli setkali na poli.

Kdy se Váš bratr z tábora vrátil?

To nevím přesně. V roce 1954 jsme se přestěhovali s rodiči do domu v Masarykově čtvrti, v němž žiji dodnes. Když se tam za námi bratr vrátil, bylo to těžké. Kláštery byly zakázané a do tří dnů si musel sehnat práci. S tím jsem mu tehdy pomáhala. Nejdříve sehnal práci u zedníků na stavbě, ale u toho si rovnou hledal něco jiného. Druhou práci sehnal na jatkách. Tam se hodně nadřel, když tahal těžké pytle s kořením. Také vyprávěl o tom, jak se tam zvířata měla špatně. Naštěstí mu však pomohla Zdeňka Laudátová, která jej znala z farnosti. Doporučila jej na práci skladníka v Československém spisovatelství. To bylo knihkupectví na České. Byla to už mnohem lepší práce než ty předchozí.

Jak se Váš bratr stal knězem?

Po návratu z tábora si nejprve musel dálkově dodělat maturitu. Když je v dubnu 1950 odvezli, neměl dokončené středškolské vzdělání. Teologii potom studoval individuálně. Jakmile to však bylo možné, nastoupil do semináře v Litoměřicích. Bylo jich tehdy víc a bydleli u jednoho bratra na jeho chalupě. Na kněze vysvětil Zdeňka biskup a později i kardinál Štěpán Trochta. Zdeňkova cesta ke kněžství nebyla jednoduchá, ale nakonec svého dosáhl. Na primici jsme byli i s rodiči. Byla to první primice v kostele u sv. Augustina a byla

to velká sláva. Farářem byl tehdy P. Josef Vítek a ten měl přesný harmonogram, jak to celé bude probíhat. Zdeněk měl ovšem primice dvě. Křižanovský pan farář totiž řekl, že když se narodil v Křižanově, musí mít primici tam. To ale Zdeněk nechtěl, protože jsme chodili do kostela ke sv. Augustinovi. Na to však křižanovský pan farář kategoricky odpověděl: „Tak bude druhá v Křižanově.“ A taky byla. Křižanovský pan farář tu druhou primici v Křižanově zařídil.

Primiční mše P. Zdeňka Chylíka

Chodili jste vždycky do kostela ke sv. Augustinovi?

Chodili jsme s rodiči k salesiánům do oratoře. Rodiče potom začali chodit ke sv. Augustinovi, protože to tam měli blíž. Já se Zdeňkem jsme se k nim přidali, až když v šedesátých letech oratoř vyhořela. Tehdy ještě ale Zdeněk nebyl knězem. Oba jsme zpívali ve sborech a Zdeněk hrával i na varhany. U Augustina dokonce spojil sbor z oratoře a od Augustina. Pamatuji si, jak dirigoval mši při jedné slavnosti. Úplně jsem tehdy cítila, že má trému.

A kde Váš bratr jako kněz působil?

Po primici jej poslali na Křenovou k P. Bohuslavu Cemperovi. Potom byl asi na půl roku v Komárově. Odtamtud jej ale rychle poslali zase zpět na Křenovou.

Vídala jste se s bratrem, i když už byl vysvěcen na kněze?

Ano, měli jsme spolu dobrý vztah. Každý rok jsme si dokonce udělali čas na to, abychom spolu jeli na týden na dovolenou na některou faru. Myslela jsem si, že až bude bratr starý a bude to potřebovat, nastěhuji se za ním a budu se o něj starat. Bylo to ale všechno jinak. Dne 7. 1. 1987 Zdeněk zemřel. Bylo to na hřbitově, když měl jako každou středu službu při kremaci. O přestávkách se chodil modlit k tatínkovu hrobu breviář. Našli jej tehdy mrtvého na lavičce naproti schodkům. Nám to přišli říci příslušníci policie asi o půl desáté večer. Byl to pro nás šok. Měli jsme na něj ale spoustu pěkných vzpomínek. Dnes jsem ráda, že i po tolika letech na něj všichni rádi vzpomínají.

Děkujeme Vám za rozhovor.

=gk, ml=

Farní diář

20. 6. Fotbal ministranti – otcové

27. 6. Svěcení oltáře

Pro aktuální informace sledujte farní stránky: www.augustinbrno.cz

Modlitba

(z Listu papeže Františka ke Světovému dni modliteb za sdělovací prostředky)

Pane, uč nás vycházet ze svého já, vydávat se cestou hledání pravdy.

Uč nás jít a vidět,

uč nás naslouchat,

neživit předsudky,

nedělat rychlé závěry.

Uč nás jít tam, kam nikdo nechce jít,

vyhradit si čas, abychom pochopili,

abychom se zaměřili na to,

co je podstatné,

nenechali se rozptylovat nadbytečným,

abychom rozlišovali klamné zdání

od pravdy.

Dej nám milost rozpoznávat

tvé příbytky ve světě

a poctivě vyprávět o tom, co jsme viděli.

S radostnou vděčností, posvátnou bázňí a důvěrou v Ježíše Ukřižovaného a Vzkříšeného Vám oznamuji, že přijmu

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ

při mši svaté v sobotu 19. června 2021 v 9:00 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Srdečně Vás zvu a prosím o modlitbu.

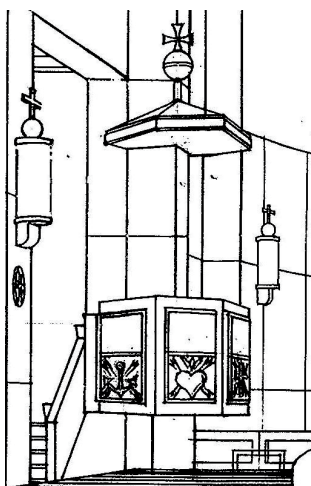
Josef Janoušek

Jáhensví je školou, v níž se učedníci učí a vykonávají poslání sloužit Kristu a bližním, kteří trpí.

On-line přenos a podrobnosti na www.farnostmbudejovice.cz/sveceni

Vybavení a výzdoba našeho kostela: Kazatelna s reliéfy čtyř evangelistů

Vraťme se dnes k výrazným částem Fischerovy architektury, které jsou součástí presbytáře a prostoru u vítězného oblouku. Pro některá nová zjištění bude nutno náš článek rozdělit na první část o architektonickém a druhou o sochařském pojetí. Spolu s hlavním oltářem tvoří kazatelna a polygonální křtitelnice krytá bronzovým víkem hlavní části vybavení chrámu.

Kazatelna má plochou kruhovou stříšku s bílým podhledem, mosaznou bání s křížkem uprostřed a kovovou deskou vespod, na níž je vyobrazen Duch svatý v podobě holubice.

Jako obrovský čtyřstěnný šedobílý krystal vyrůstá ze stěny spolu se štíhlejším podstavcem, který je obložen stejnými červenými deskami s bílými žilkami jako presbytář. Je ovšem nutno říci, že byla sestavena jako skládačka ze tří hlavních dílů, užšího horního a širšího spodního okraje a již zmíněného dílu prostředního s reliéfy, kde ještě tvůrci vložili na orámování tenké kamenné proužky. K obložení kazatelny slouží světlý velkobrekciový mramor (pro vysvětlenou: brekcie je úlomkovitá zpevněná hornina, nazývaná také slepenec). Při zvětšení detailu kazatelny ve Fischerově původním návrhu interiéru je však zřetelně vidět původní architektem zamýšlená návaznost na kovotepecké části výzdoby presbytáře: zrušenou chórovou přepážku a branku vstupu na kazatelnu se symbolem srdce a kotvy. Zábradlí mělo být podle architekta členěno na horní kamenné a spodní (kovové?) čtvercové části s vepsanými symboly Božského Srdce a christogramu, další pole pak s kotvou a nástroji Kristova umučení... Ve Fischerově pozůstalosti se kromě signovaných návrhů celého interiéru kostela dochoval také již současnému stavu podobný (nesignovaný) návrh kazatelny s rozkreslením do čtyř obdélníkových polí včetně načrtnutého

poprsí evangelistů, podle nějž se konečně provedení celku s určitými změnami patrně mělo řídit. Podrobný koncept byl však již záležitostí sochaře Františka Fabiánka.

Architekt a sochař se nejspíše poznali při práci na jiném Fischerově projektu – dřevěné secesní kapli Nejsvětějšího Srdce Páně polního špitálu v Brně-Králově Poli (1915) s bohatou výmalbou Jana Köhlera, pro niž Fabiánek vytvořil sochu císaře Františka Josefa I. (V 90. letech

20. století byla kaple znovu postavena v Oslavicích na Znojemsku.) Ikonografickou spojitost s touto válečnou kaplí vyjadřuje v našem kostele mramorový oltář s obrazem Největšího Srdce Páně, kde sice nejsou okolo Pána namalovány postavy evangelistů, avšak má jejich velmi propracované a výrazné symboly.

Sochařskou částí výzdoby budeme pokračovat příště.

Jana Osolsobě

foto: Vít Horník